

NE 5.4

Reconec la
Presència que
m'estima.

Realitat
Déu
Existència

"Jo faig sempre el que agrada al meu Pare"

(Jn 14, 31)

La naturalesa de la fe és
creure enmig de la foscor
de la pròpia **existència**.

Cal diferenciar:

El nostre Jo Central,
és l'essència de la pròpia
identitat, és **Déu**.

El nostre jo personal,
és el que mentre viu sota
el control del personatge,
no és capaç de creure en la
Realitat de Déu.

Aquesta NE 5.4 ens proposa
comprendre aquests
conceptes:

Realitat, Déu, Existència,
experimentar-los,
créixer en fe,
viure per agradar el Pare.

Pretén ajudar-nos a entrar en
una fase de transició entre la
realitat psicològica del
jo personal i la
REALITAT
dels nivells superiors,
espirituals del
Jo Central,
que és el
Regne de Déu dins nostre.

Presa de consciència 1:

Potser podriem pensar:

Aquests conceptes ja els conec.

La qüestió és: ***els visc? Com els visc?***

Els he convertit en experiència operativa, pràctica en la meva vida?

Ajuden a la meva fe i a la meva vida espiritual?

REALITAT - DÉU – EXISTÈNCIA

**Del nivell psicològic al nivell espiritual a través de la fe.
Aclarim conceptes.**

Els tres aspectes de la Realitat

Nosaltres vivim una multiplicitat d'estats, vivim constants canvis, dins i fora de nosaltres mateixos. El món es mou, canvia, es transforma, i jo (amb el món) també em moc i em transformo.

Però hi ha alguna cosa en mi que manté una identitat permanent, que manifesta una mateixa naturalesa, una cosa que jo segueixo intuït com a idèntic i que anomeno jo. Jo com a realitat última de mi mateix.

Hi ha una triple noció de realitat:

1

La noció de realitat que jo
visc en primera persona
anomenada

“jo personal”

Jo personal

És el camp psicològic de totes les manifestacions que sorgeixen del Jo Central en contacte amb el món exterior, amb tots els desajustos i reajustaments que es produeixen en aquesta interacció. En canvi,

quan ens dirigim a cercar l'essència que és causa d'aquests fenòmens, aleshores entrem en un terreny que anomenem espiritual.

Per tant, l'ESPIRITUAL, és la nostra pròpia ESSÈNCIA, la nostra vertadera IDENTITAT, la nostra autèntica REALITAT.

2

La noció de realitat
que jo percebo com
a externa al meu
cos, anomenada
món, societat,
naturalesa,
una via exterior.

**Però la noció de
realitat no s'acaba
aquí.**

3

Hi ha una noció de realitat que per a la majoria de persones, és molt important.

Una via diferent, molt tènue,
anomenada

Jo Superior o Jo Central.

És la realitat amb què valorem el que anomenem valors transcendents:

***és la noció de bellesa universal,
la noció de justícia, ordre, poder,
intel·ligència, ment universal;***

***és la realitat que anomenem Déu,
Divinitat, Absolut, Transcendent...,***

que sempre i per a tots, té un caràcter i una qualitat superior a tot el que percebem habitualment.

A aquesta qualitat superior li atribuïm una noció de **REALITAT** que per a nosaltres és molt important.

Jo Central

és la identitat profunda de l'home, de la qual dimensió espiritual en sorgeix tota aquesta fenomenologia, tot allò que vivim als nostres estats de consciència i en les situacions quotidianes; tot són manifestacions del centre més íntim, més profund de nosaltres mateixos, que és el que pròpiament mereix ser anomenat **Jo**, la nostra vertadera identitat.

**Aquesta
Realitat Espiritual,
Transcendent,
l'Absolut
és una
REALITAT
experimentable,
que té aquesta
qualitat:**

L'espiritual com a
objecte de creença
pot modificar en cert
grau els nostres
valors i influir en els
nostres esquemes de
conducta relacionats
amb la nostra vida
diària.

Però l'espiritual només
comença a ser una cosa
realment revolucionària a la
nostra vida,
*quan passem de la creença
a l'experimentació d'aquest
Jo Superior, Central, que és
el Regne de Déu
dins nostre.*

*Aquest Jo Central no es
tracta d'una simple
creença, sinó d'una intuïció
de realitat que tots la
posseïm perquè hem estat
creats a imatge i
semblança d'aquest
Jo Superior.*

*L'espiritual comença a
ser realment important
quan és operatiu a la
nostra vida diària;
no quan només és
objecte d'una fe o una
creença.*

*La fe i la creença són
punts de partida.*

Presa de consciència 2:

Déu,

***li permeto ser operatiu
a la meva vida actual?***

El Jo Absolut, Central, font de la nostra personalitat i de tota l'existència.

Això vol dir que tot allò que despleguem a la nostra vida:

energia, intel·ligència, amor,

***estat de consciència que constitueix la nostra personalitat,
tot això sorgeix de dins, del Jo Absolut en contacte amb l'exterior.***

*L'origen de tot el que apareix al camp fenomènic és el Centre,
el Nucli profund que anomenem Jo Central.*

Jesús l'anomena Regne de Déu.

*Aquest Regne de Déu, és la font d'on sorgeix tota la nostra capacitat de viure.
Aquest Regne de Déu, com a font de tota la nostra personalitat, és el mateix
atribut essencial que intuïm en allò que anomenem Déu, Font i origen,
d'una intel·ligència, d'un poder, d'un amor-felicitat.*

Tota l'energia que jo soc capaç de percebre a l'Univers, és expressió d'aquest Regne de Déu que tenim dintre.

Tota la intel·ligència que es manifesta en tot el que existeix és expressió de la Intel·ligència Absoluta del Regne de Déu que tenim dintre.

Tots els estats d'amor, goig, felicitat, alegria, bellesa, bondat, són expressió universal d'aquest Regne de Déu que tenim dintre.

Déu com a Poder Absolut.

D'això se'n deriven unes conseqüències molt concretes que intentem analitzar. Si Déu és el Poder Absolut, això vol dir que tot poder, sigui quina sigui la seva forma de manifestació, grau, nivell, és expressió d'aquest Únic Poder. En llenguatge evangèlic, queda expressat en la frase:

*“Ni una fulla
d'un arbre cau
sense la voluntat
del Pare”.*

*Només hi ha un Poder.
I aquest Poder s'expressa en
mi i s'expressa en tot.*

Problema 1:

***Tinc un problema quan visc aquest poder des del personatge.
Passa que jo visc amb la noció (creença) que soc un poder completament
diferent del poder de les altres persones, del poder de la natura i del poder
de l'univers. I perquè crec que jo soc un poder a part de tot, jo estic
intentant sempre protegir aquest poder dels altres poders;
tendeixo a estar a la defensiva o al contra atac***

*Quan jo m'adoni de la
significació real que
només hi ha un **Poder**,
i que aquest **Poder** prové
de l'única Intel·ligència
Absoluta,
també
m'adonaré que jo no
m'he de defensar de cap
altre poder, ja que no hi
ha cap poder oposat a la
meva Realitat,
ja que el **Poder** que
m'està donant vida,
existència a mi, és el
mateix **Poder** que està
fent ser a tot el que
existeix.*

Prenc consciència 3:

Quan m'enfado,
em defenso i contra
reaccio, quin “poder”
manifesto amb la meva
reacció?

És el meu poder o és el
Poder Absolut?

L'emoció d'ira, enuig,
malestar, no puc evitar-la.

El que sí puc evitar és
deixar-me portar per ell.

L'exercici pràctic consisteix a
reconèixer l'emoció,
acollir-la, acceptar-la,
sostenir-la, entregar-la al
Poder Absolut,
fins a transforma-la.

Problema 2:

Tinc un problema quan visc en la consciència de separació. Mentre jo visqui en la consciència separada, petita, superficial, jo necessitaré defensar aquesta petita personalitat de tots els poders que apareixen com a externs, múltiples i oposats. En el moment que jo en la meva consciència pugui sintonitzar la meva noció de ser amb la noció de Poder Absolut, en el moment en què la meva ment es posi en línia relacionant el meu jo amb el Tu Absolut que és Déu, en aquest moment la meva consciència estarà en harmonia completa amb la profunda Realitat de tot el que existeix, del Poder Absolut, de

A close-up photograph of several pink roses in full bloom, set against a dark, blurred background. The petals are a vibrant pink, and the centers of the flowers show the yellow stamens.

Déu com a Poder.

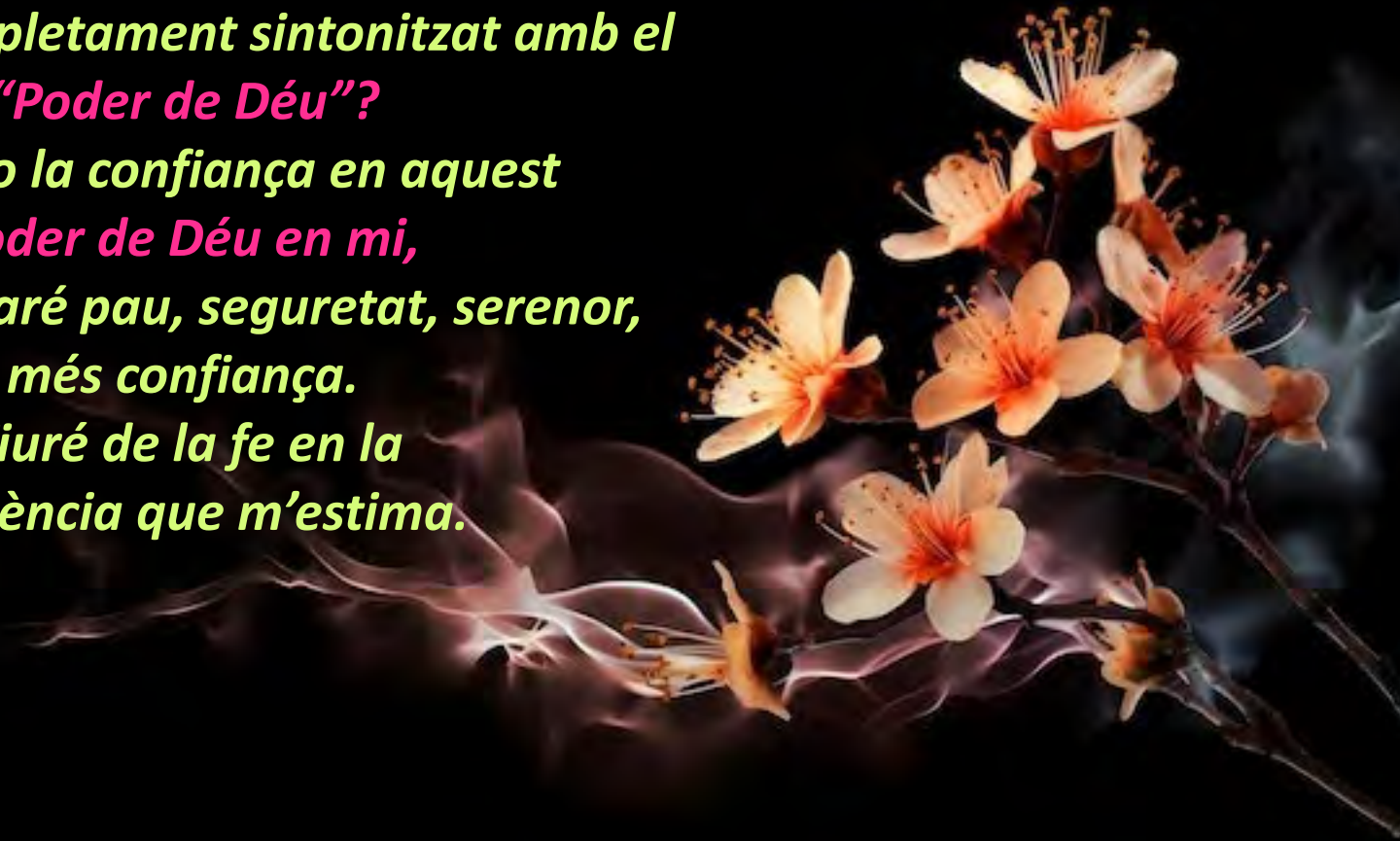
Prenc consciència 4:

*Quina consciència de realitat predomina en mi, la del “poder” del jo personal o la del
“Poder de Déu”?*

*Si ara en prenc consciència, tinc la intenció de viure completament sintonitzat amb el
“Poder de Déu”?*

*Si cultivo la confiança en aquest
Poder de Déu en mi,
experimentaré pau, seguretat, serenor,
més confiança.*

*Viuré de la fe en la
Presència que m'estima.*

Una conseqüència molt important:

**Només existeix realització espiritual
quan jo puc viure aquesta unitat,
no només creure-la, pensar-la o
imaginar-la, sinó fer-la vida en la meva
consciència com a experiència. He de
poder experimentar en mi aquesta
Unitat i harmonia profunda, amb el
Poder Absolut que és Déu.**

**Com fer experiència i com convertir
aquest Poder de Déu en experiència?**

Fent la voluntat de Déu.

**Fins que no es produeixi aquesta
harmonia i unió de la meva voluntat
amb la Voluntat Absoluta, no hi haurà
autèntica Pau, autèntica Unificació al
meu interior.**

Prenc consciència 5:

**Quan no estic en pau,
soc conscient que la meva
voluntat no està en harmonia i
unió amb la voluntat de Déu?**

**Tinc intenció de fer alguna
cosa per estar sempre en
harmonia i unió amb la
voluntat de Déu?**

**Observa aquests importants
aclariments:**

1

**Nosaltres som allò
que la nostra ment
ens permet ser.**

**Actuem d'acord amb els
esquemes mentals, les idees, els
sistemes de valors que ens hem
fet de les coses, i estem gairebé
cecs a tot el que no està dins
d'aquests esquemes i sistemes
de valors.**

**Si no faig treball espiritual,
a nivell psicològic seguiré amb la
mateixa rutina, les mateixes
actituds i temors de sempre.**

2

Hem de recuperar el sentit espiritual

La solució dels problemes ve a través de deixar que Déu s'expressi en nosaltres, de manera que funcioni tota la capacitat que Déu comunica naturalment a través nostre. Això multiplicarà la nostra capacitat de visió i d'acció. No és mai substituint la nostra acció com Déu solucionarà les coses; perquè Déu actua a través de la seva manifestació, que som tots nosaltres. No podem demanar a Déu una manifestació extra, de caire màgic; però sí que podem demanar que s'obrin els nostres ulls, la nostra percepció perquè el Poder de Déu ompli la nostra consciència.

3

Com reconèixer la Presència que m'estima?

Mitjançant diverses formes de treball
pràctic:

Meditació: és el treball a nivell mental.
Jo modifico els meus esquemes
mentals.

Pregària: és el treball a nivell afectiu.
Jo modifico les meves actituds
humanes.

Silenci: Jo em faig receptiu a noves
vies de percepció, descobreixo nous
estats de Ser, nous nivells de Realitat.

El treball espiritual és com una teràpia
per recuperar la capacitat de recordar i
recuperar la consciència profunda.

La idea fonamental

Hem de tenir clar que per a nosaltres els problemes existeixen i prenen força perquè estem vivint en la superfície de la nostra personalitat. Quan visc la situació exterior com a única realitat, aquesta situació adquireix per a mi un caràcter radical, bàsic, que pot ser molt propici en un moment i molt desagradable i alarmant en un altre.

Quan m'adono que jo no soc només aquestes reaccions,
en contacte amb la perifèria i el món exterior,

aleshores descobreixo que soc, dins meu, un principi de consciència, de voluntat,
d'energia, d'intel·ligència, d'amor-felicitat.

A mesura que jo aprofundeixo i penetro en aquesta zona central de mi mateix (el Regne de Déu), descobreixo que el món exterior no afecta per res la meva consciència bàsica, la meva pròpia realitat.

Prenc consciència 6:

M'ho crec això que el món exterior no afecta per res la meua consciència bàsica, la meua pròpia realitat? Si et costa de creure-ho, fes-te aquesta pregunta:

Visc des del Regne de Déu Central? Crec que el Regne de Déu és la meua veritable identitat? Crec que la meua identitat està formada de voluntat, intel·ligència, capacitat d'estimar?

Quan visc el Regne de Déu des del Jo Central, no és que les coses siguin diferents, sinó que les veig totalment diferents i deixen de ser un conflicte perquè les visc des del que és la meva veritable identitat que és:

voluntat, intel·ligència, capacitat d'estimar.

No és que jo dins meu tingui un refugi on amagar-me de l'exterior;
és que el meu interior és la meva veritable Seu.

*Recorda què diu Jesús:
“Busqueu primer el Regne
de Déu i tota la resta se us
donarà de més”.*

Prenc consciència 7:

*Busco primer el Regne de
Déu?*

*Crec que si busco primer el
Regne de Déu,
la Providència divina no
permetrà que em manqui
res?*

*Un cop més, confio, tinc fe
en aquesta Presència que
m'estima?*

**Mai no és per raons externes pel que nosaltres patim.
*Nosaltres patim en la mesura que estem allunyats de la nostra veritable***

***Font de Vida,
d'Intel·ligència,
d'Amor-Felicitat.***

*Quan jo visc la realitat directa de
l'ànima que soc
—no que tinc sinó que soc—
aquesta*

Realitat

*m'allibera de la força que abans
veia en les coses, de les il·lusions
i les desil·lusions,
de les esperances i els
desenganys; m'emancipa,
perquè sé que tot bé que jo
pugui arribar a tenir no m'ha de
venir mai de res ni de ningú,
sinó que és resultat de la meva
obertura, del meu reconeixement
i acceptació de l'únic Bé, de l'únic
Ésser, de l'única Realitat:*

Déu.

Prenc consciència 8:

*Cultivo la confiança, la fe,
l'amor en aquesta
Providència divina
que em cuida,
em protegeix,
m'estima?*

*Aquesta NE d'avui,
tinc intenció
d'experimentar-la?
Si no tinc prou fe en la
Providència de Déu,
tinc intenció de treballar-
m'ho?*

Ens cal fer un profund “treball interior”

que corregeixi l'educació espiritual que no hem rebut.

*Perquè es produeixi aquesta realització des del Regne de Déu en mi,
jo he de treballar-me. Encara que aquesta Realitat ja existeix i està
funcionant en el meu interior,*

***sí que he de modificar la meva petita visió de les coses,
he de modificar el fet de recolzar-me només en allò que perceben els
meus sentits materials i les idees (jo-idea / jo-ideal)
que m'han transmès les persones que m'han***

“educat”.

Aquests meus “educadors”, en general, viuen només a nivell psicològic i no m'han pogut transmetre aquesta realitat espiritual. Me n'han parlat sí, però des d'una postura teòrica i mental, de creença, de fe, de moral i potser de ritual, que en no havent-la experimentada ells, com una realitat realitzable experimentalment, ara soc jo que sí la puc experimentar si m'ho treballo. Com i què he de treballar si vull experimentar aquesta Realitat Espiritual?

És necessari que jo
m'apliqui a fer un
treball sistemàtic
en la meva ment
(existència),
en el meu cor
(afectivitat),
en la meva vitalitat
(reaccions),
per modificar la meva
capacitat perceptiva,
fins ara gestionada pel meu
ego-personatge.

**Si no modifiquem els
esquemes mentals,
no podem experimentar
la Realitat Espiritual.**

***Aquest és el motiu de
perquè hem de fer un
treball espiritual.***

Prenc consciència 9:

Estàs disposat a
respondre't:

Sí,

***em proposo prendre
consciència com a mínim
d'un esquema mental cada
cop (un darrere l'altre)
que vull modificar per
créixer espiritualment.***

**Necessites alguna motivació
de pes?
Aquí la tens.**

**La principal motivació per
viure des del
Poder del Regne de Déu
dins meu.**

**Els humans necessitem
motivacions per viure.**

**Quan alguna cosa ens motiva,
ens hi posem de ple.**

**Què ens pot motivar a viure el
Poder del Regne de Déu?**

1

**La motivació fonamental és
l'Amor de Déu**

Afirmem-ho:

**Crec que Déu
m'estima
immensament.**

2

La meva resposta al seu amor.

Afirmem-ho:

**Em proposo
estimar-lo fent
la seva voluntat,
no la meva.**

3

El testimoni de Jesús:

- a) Joestic **en** el teu interior,
estigues tu **en** mi.
- b) Jo faig sempre el que agrada
al meu Pare.

Prenc consciència 10:

Afirmem-ho:

**Sí, em són vàlides aquestes tres
motivacions i tinc
intenció de viure-les.**

**Ara aprofundim en què
consisteix “fer sempre el que
agrada al meu Pare”.**

**PERQUÈ
ESTIMO
EL MEU
PARE,
JO FAIG
SEMPRE
EL QUE LI
AGRADA**

(Jn 14, 31)

***Qualsevol que vulgui
viure en intimitat amb
Déu, ha de viure la
mateixa màxima que
vivía Jesús:***

***“Fer sempre el que
agrada al Pare”.***

***Les ànimes místiques ho
vivien així:***

***“Perquè estimo el meu
Pare, faig sempre el que li
agrada”***

(Jn 14, 31; 8, 29).

Així parlava el Mestre sant,
i tota ànima que vol viure en
intimitat amb Ell ha de viure
també observant aquesta
màxima:

*El que agrada al Pare ha de
ser el seu aliment,
el pa quotidià.*

*Ha de deixar-se immolar
segons la voluntat del Pare,
segons l'exemple del seu Crist
adorat.*

*Cada esdeveniment i succés,
cada sofriment i alegria són
un sacrament que li
comunica Déu.*

(Santa Isabel de la Trinitat)

*Per això, aquesta ànima,
ja no fa diferència entre
aquestes coses;
ella passa per sobre,
les supera per descansar,
per damunt de tot,
en el seu mateix Mestre.*

*L'ànima l'enlaira molt amunt
“en la muntanya del seu cor”;
sí, per sobre dels seus dons,
dels seus consols i les dolceses
que procedeixen d'Ell”.*
(Santa Isabel de la Trinitat)

Viure submergit en la voluntat del Pare.

Caminar, fer, no fer, parlar, callar, tot d'acord amb la voluntat del Pare. Endinsar-se en la voluntat del Pare i no sortir-ne per a res.

Transcórrer la vida dintre de la voluntat del Pare.

És una decisió teològica, moguda per la fe, la confiança, l'amor.

El motiu profund per fer sempre el que agrada al Pare, és l'amor.

La relació de Jesús amb el Pare, qüestiona profundament el nostre jo personal.

És voluntat de Déu que nosaltres visquem totes les nostres capacitats, que arribem a Realitzar plenament l'Ésser que som en Ell. Déu ens comunica les seves pròpies qualitats perquè les expressem en nosaltres, i envers tots els altres. Aquest és el sentit concret de la vida, de la nostra existència. Aquest és el nostre veritable destí. Però només el realitzarem si l'acceptem.

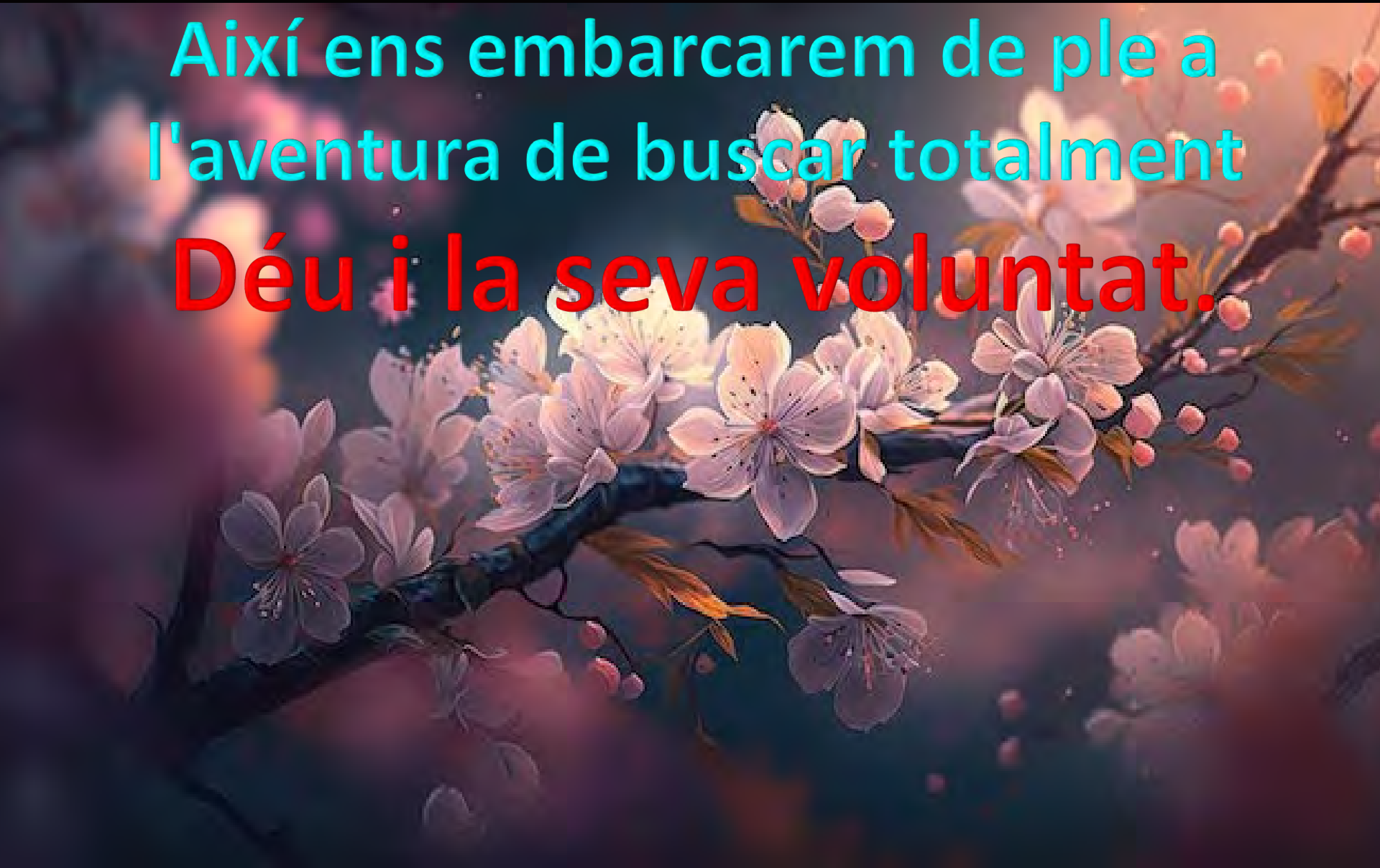
Si amb actes de confiança i
de fe abandonem totes les
nostres petites
inseguretats,
fugides,
pors,
i ens obrim a l'únic que és
Real,
Segur,
Etern,

**estem en la
voluntat de
Déu.**

Si tenim aquesta possibilitat de viure oberts a l'Infinit, per què no l'aprofitem?
Per què no fer fora per sempre l'estretor mental i la petitesa de sentiment?
Per què no tirem tot això per la borda?

**Així ens embarcarem de ple a
l'aventura de buscar totalment
Déu i la seva voluntat.**

Prenc consciència 11:

Decididament, incorporo al meu treball espiritual aquest mantra:

*“Em proposo
agradar el Pare
amb la meva
vida”*

LES DIFICULTATS DEL TREBALL INTERIOR

**És experiència de tots
els que treballem en el
desenvolupament
intern
el fet que,
de tant en tant,
ens oblidem de ser
conscients,
baixem de nivell
i no ens sentim capaços
de mantenir el ritme.
És molt humà.**

*Això no és un atribut exclusiu d'algunes
persones escollides o amb algun do
especial.*

*Això és una cosa inherent a totes les
persones, és a l'abast de tothom.*

***La Font Absoluta,
el Regne de Déu,***
*és el mateixa per a cadascun de
nosaltres.*

A stylized illustration of a branch with many red and pink leaves, some with white highlights, set against a light blue and pink background. The branch starts from the bottom left and curves upwards and to the right.

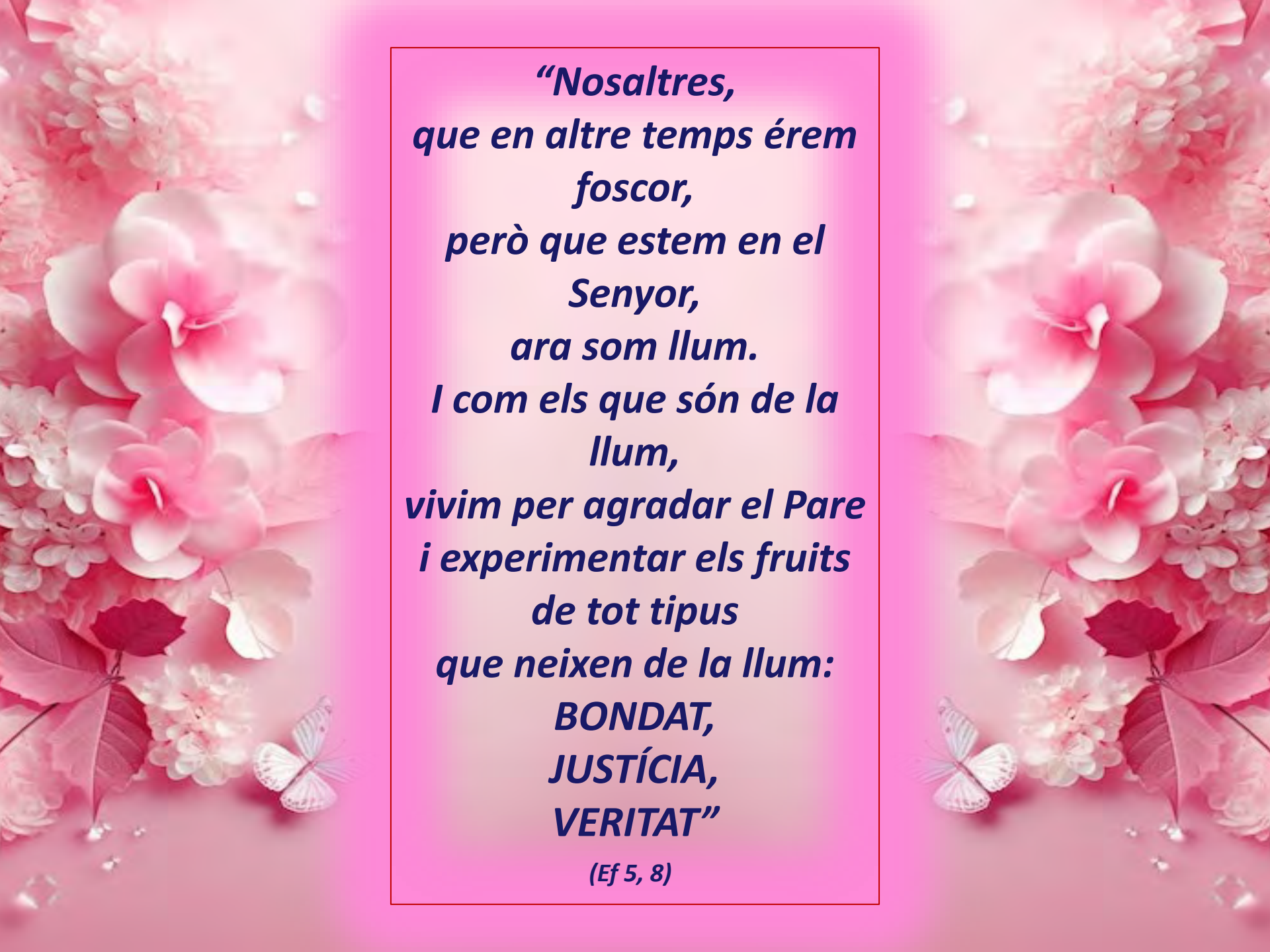
***Tots tenim la mateixa possibilitat
d'accés immediat, d'obertura,
a aquest Déu que és
Poder Absolut.***

***A mesura que es realitza la feina,
la persona va descobrint una
fantàstica força interior,
una seguretat, una pau,
una proximitat amb tot el que
existeix, i que té a més la
característica especial
que no hi ha res al món
—ni fora del món—
que ens ho pugui treure.***

***És una cosa que
passa a ser
definitiva.***

***PREGUEM
FENT NOSTRE,
EN PRESENT,
EL QUE PAU DIU AL
EFESIS***

The background of the entire image is a soft, pink gradient. It is decorated with clusters of pink and white flowers, including roses and hydrangeas. There are also green leaves, small white butterflies, and clear crystals scattered throughout. A central white box with a thin pink border contains the text.

***“Nosaltres,
que en altre temps érem
fosc,
però que estem en el
Senyor,
ara som llum.
I com els que són de la
llum,
vivim per agradar el Pare
i experimentar els fruits
de tot tipus
que neixen de la llum:
BONDAT,
JUSTÍCIA,
VERITAT”***

(Ef 5, 8)

*Se'ns convida a
convertir-nos en*

LLUM

i en tot tipus de

***BONDAT,
JUSTÍCIA,
VERITAT”***

(Ef 5, 8)